

димо пристанище. За Западна България, за басейнитѣ на Струма и Места, имаме нужда отъ дебушета при Солунъ и Кавала. Ако за тая частъ отъ България ни дадатъ само едно дебуше, то ще трѣбва да правимъ изборъ между Кавала и Солунъ съ огледъ къмъ икономически и народностни български интереси.

Сега, когато въ Западна Тракия управлява военна власть, като въ областъ, която принадлежи на населението, което живѣе на нея, нашето правителство трѣбва да поеме на драго сърдце поканата на тамошното управление и се погрижи за всички мѣрки, които сж необходими за бждащето прѣуспѣване на българската търговия въ Дедеагачъ. Прѣговоритѣ съ военното управление на Западна Тракия, досежно икономическия изходъ на България на Бѣло море при Дедеагачъ, не ангажиратъ съ нищо България въ нейнитѣ бждащи договори съ Гърция за други изходи на Бѣло море въ силата на чл. 48 отъ договора на мира. А колкото по-рано се подхванатъ пригответелнитѣ работи за нашето свободно пристанище въ Дедеагачъ, толкозъ по-полезно ще бжде за нашето народностно дѣло, толкозъ по-добъръ изборъ ще направимъ за мѣстото на постройкитѣ и по-ефтино ще се сдобиемъ съ пригоднитѣ за това мѣста. Не трѣбва да забравяме, че землището на Дедеагачъ е българско, но то лесно може да стане чрѣзъ високия курсъ на драхмитѣ гърцко. Не трѣбва да се боимъ, че нашето споразумение съ западнотракийското военно управление, досежно българската свободна зона въ Дедеагашкото пристанище, прѣдрѣшава всѣко по-благоприятно разрѣшение на тракийския въпросъ за България.